

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Art. VI. Solvuntur Objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84303)

ta: quin neque tunc censetur Pontifex approbare decreta Conciliorum, si negativè se habeat, hoc est, neque consentiat, neque reclamet.

Inconsequenter autem quidam dicunt, Pontificem, si solus dissentiret, contra omnes Patres Concilii, non impediturum infallibilitatem decretorum, vel definitionum; nam, si quis rationes hucusque allatas expendat: aut eas etiam probant de solo Pontifice: aut nec probant de eo cum aliquibus Patribus sumpto. Nec dici potest, eum tunc tantum locuturum ut doctorem privatum; nam, quod loquatur ex cathedra, non desumitur ex eo, an solus, an cum aliis loquatur: sed, an obliget universalem Ecclesiam ad credendum, an non: & qui aliter sentiunt, viam sternunt ad negandum sæpissimè, vel quod Pontifex ex cathedra sit locutus, vel quod ejus definitiones sint infallibiles.

ARTICULUS VI.

Solvuntur Objectiones.

331. **O**B. I. contra I. conclusionem. Non potest constare, an Concilium universale sit legitimum: ergo frustra ei DEUS contulisset infallibilitatem. prob. antec. non est legitimum, nisi Episcopi congregati sint fideles, & ritè ordinati &c. sed non potest constare de eorum fide, & ordinatione: ergo. Resp. neg. ant. ad prob. dist. ma. Concilium non est legitimum, nisi resp. omnes Episcopi tales sint. neg. ma. nisi saltem apparenter exterius tales sint (quod facillè cognosci potest) con. ma. & sic distincta minore neg. conseq. Nam, vel DEUS etiam Episcopis apparenter talibus assistet: vel certè manifestabit defectum, ne Ecclesia tota inducatur in errorem. Pariter DEUS non permittet, ut Episcopi violenter cogantur, ad aliquid decidendum: vel etiam coactis assistet, ut nihil falsi decernant: vel manifestabit talem coactionem; hoc enim exigit ejus promissio de perpetua assistentia, & directione Spiritus Sancti.

332. Ob. 2. SS. Patres negant Concilii, etiam generalibus, infallibilitatem: ergo. prob. ant. S. Gregorius Nazianz. *epist. ad Procopium* ait: *Hoc animo sum, ut omnem Episcoporum conventum fugiam; quoniam nullius Concilii finem latum, & faustum vidi.* S. Augustinus *l. 2. de baptis. contra Donat. c. 3.* ait, Concilia plenaria sæpe priora posterioribus emendari, cum aliquo experimento rerum aperitur, quod clausum erat, & cognoscitur, quod latebat. S. Isidorus, relatus à Gratiano *dist. 50. C. Domino Sancto.* ait: *Quotiescunque in gestis Conciliorum discors sententia invenitur, illius Concilii magis teneatur sententia, cujus, aut antiquior, aut potior extat autoritas:* ergo juxta hos SS. Patres Concilia, etiam generalia, non sunt infallibilia; alias enim non

R.P. Ant. Mayr, Theol. Tom. I.

essent fugienda, nec emendabilia, nec inter se contraria.

Resp. neg. ant. ad prob. neg. conseq. & explico SS. Patres. S. Gregorius Nazianzenus non loquitur de Conciliis generalibus, sed tantum de particularibus aliquorum Episcoporum, ex quibus multi favebant hæreticis. Neque tunc Sanctus hic Pater sperabat Concilium generale legitimum, à Pontifice confirmatum: quanquam postea tale viderit, nec fugerit, sed interfuerit, & subscripserit Concilio generali II. Constantinopoli anno 381. celebrato.

S. Augustinus *eodem ipso libro* multum commendat auctoritatem Conciliorum generalium, *loc. cit. n. 323.* textu autem objecto probare vult, non esse irrefragabilem auctoritatem unius Episcopi, vel Conciliorum particularium: & argumentatur aliquo modo à majori ad minus: quasi diceret: statuta in conventu paucorum Episcoporum non sunt immutabilia; cum etiam aliqua statuta plenariorum Conciliorum, quandoque possint mutari, seu emendari: intellige autem, non statuta, vel decreta fidei, sed tantum aliqua, vel judicia circa facta aliqua nuda, seu informia, vel decreta morum, quæ pro temporum circumstantiis, & experimentis rerum, possunt aliquando prudenter mutari, ut factum est circa communionem sub utraque specie, respectu laicorum.

Et quamvis S. Augustinus ibi agat de quaestione fidei, scilicet, an hæretici sint rebaptizandi, non sequitur, quod velit, etiam canones universalium Conciliorum, ad fidem spectantes, posse emendari; nam tantum in genere dicit, cum Concilia hæc emendari possint, etiam posse emendari sententiam Cypriani: quasi diceret: si Concilia generalia, in quibusdam decretis morum, vel decisionibus facti non dogmatici, mutari, vel emendari possunt, quanto magis etiam in suis decretis potest emendari unus Episcopus Cyprianus? S. Isidorus eodem modo potest explicari, quamvis, eoquod ejus casus sit tantum de aliqua poena, lapsis infligenda, non veniat ad rem; cum non sit quaestio fidei: & potest utique aliqua poena, licet prius fuerit in aliquo Concilio statuta, per aliud Concilium relaxari: & quoad talia, posterioribus temporibus, ad posterioris Concilii canones, ordinariè magis est attendendum.

333. Ob. 3. contra 2. conclus. *Act. 8. v. 14.* dicitur S. Petrus unà cum S. Joanne ab Apostolis missus in Samariam: ergo etiam Petrus erat subiectus collegio Apostolorum, adeoque etiam ejus successores Conciliis. Confirm. 1. In primo Concilio generali *Act. 15.* non fit mentio Petri, sed tantum Concilii; nam dicitur *v. 28. Visum est Spiritui Sancto, & nobis:* ergo non fuit suprema potestas in Petro, sed in Concilio. Confir. 2. Papa etiam est frater in Concilio: ipse debet nobiscum dicere: *Pater noster, qui es in caelis. Matth. 6. v. 9.* & alios Episcopos solet vocare fratres: ergo etiam

N

ipse

ipse errans, potest, & debet deferri ad Ecclesiam, juxta illud *Matth. 18. v. 17. Si non audierit eos, dic Ecclesia*: ergo etiam Ecclesia, seu Concilium, debet posse de Papa judicare.

Resp. neg. conseq. Spiritus S. missus est à Patre, & Filio, quin fuerit minor; fieri igitur potest missio etiam precando, suadendo &c. nec necessariò debet fieri per præceptum. Ad 1. confir. neg. ant. Cum Petrus esset caput Concilii, sufficienter fiebat ejus mentio, dum fiebat totius Concilii: sic sæpè fit mentio solius Ecclesiæ, quin excludatur Pontifex. Dein saltem *v. 7.* fit primo loco mentio dictorum S. Petri, & S. Jacobus ibi S. Petri verba approbat. Quod autem non fuerit facta specialis ejus mentio, tanquam capitis, sicut non est argumentum pro nobis, ita nec est pro adversariis.

334. Ad 2. confir. dist. ant. Papa est frater, si sit Pontifex illegitimus, vel dubius. con. ant. si sit Pontifex legitimus, indubitatus, & tantum aliquorum criminum reus. subdist. est frater, ita, ut simul sit pater, & caput fidelium, supremam habens auctoritatem. conc. ant. est frater simplex tantum. neg. ant. & dist. conseq. potest deferri ad Ecclesiam, ea intentione, ut puniatur, deponatur, vel etiam ab Ecclesia absindatur. neg. conseq. potest deferri, ut à Concilio deliberetur de aliis remediis adhibendis, v. g. ut admoneatur, rogetur, vel, si Ecclesiæ infestus esset, jure defensionis contra eum Ecclesia utatur. om. conseq. Inprimis in textu illo: *Dic Ecclesiæ*: per Ecclesiam S. Chrysostomus, Theophilactus, Euthymius, & alii, intelligunt Ecclesiam particularem cum Episcopo, vel hunc solum: & certè communissimè accusatio fit apud Episcopum, atque sufficienter censetur quis delatus ad Ecclesiam, si deferatur ad Episcopum; quia iste eum potest excommunicare &c. Secundo, etsi daretur, quod possit ex hoc textu desumi, Papam posse deferri ad generale Concilium, quando id ipse convocasset (aliter enim legitimus non esset) tamen non sequeretur, quod Concilium posset habere in ipsum jurisdictionem.

Nec timendum est, ne Papa, si accusari non possit in Concilio generali, destruat Ecclesiam; quia quoad fidem, & morum præcepta, ut dictum est, errare non potest, saltem si sit in Concilio: si extra illud non esset infallibilis (quod tamen, ut mox dicemus, falsum est) neque posset obligare Ecclesiam, neque DEUS in casu erroris permetteret, ut tota Ecclesia eum sequeretur. Dein Ecclesiæ non deessent adhuc alia remedia, ad avertenda à se mala, per Pontificem imminencia: & sufficerent solæ preces, quæ fundi possent, & quibus moveretur DEUS, ad benignè respiciendam Ecclesiam suam, nec sinendum, ut fideles tentarentur supra id, quod possunt &c. Sicut autem tolerandum est aliquando, etiam in corpore materiali, membrum molestum, præsertim si inter præcipua sit, quando vitæ periculum non avertit: ita, & multò magis

tolerandum est in mystico corpore tale membrum, quando illud vim, & vigorem non habet à corpore, sed ab alio, ut Papa à Christo: cujus etiam propriissimè minister est, & non Ecclesiæ: quanquam aliquando etiam dicatur minister Ecclesiæ, quatenus in ejus bonum, à Christo est constitutus dispensator mysteriorum DEI: non autem quasi ab Ecclesia potestatem acceperit.

335. Ob. 4. Concilium Pisanum, Constantiense, & Basileense, deciderunt, Concilia generalia habere auctoritatem supra Pontificem: ergo. ant. prob. Pisanum definivit, Concilium generale, universalem Ecclesiam representans, esse superius Papam, atque etiam de facto Benedictum, dictum XIII. & Gregorium XII. deposuit, ac Alexandrum V. creavit, qui postea decreta Concilii approbavit. Constantiense idem docuit, præsertim *sess. 5.* ubi ait hæc synodus: *Et primo declarat, quod ipsa, in Spiritu Sancto legitime congregata, Concilium generale faciens, & Ecclesiam Catholicam representans, potestatem à Christo immediate habet, cui quilibet, cujuscunque status, vel dignitatis, etiam si Papalis existat, obedire tenetur, in his, quæ pertinent ad fidem, & extirpationem dicti schismatis, & reformationem dictæ Ecclesiæ, in capite, & membris.* Quod ipsum repetit, & confirmat Concilium Basileense *sess. 2.* Hanc objectionem egregiè tractat, atque refellit Leytam in *impenetrabili clipeo Pontificiæ dignitatis discept. 5. per totam, & iterum discept. 7. sec. 7.*

336. Resp. An Concilium Pisanum fuerit universale, an non, dubitant quidam, ut Leytam, ac Bellarminus *tom. 2. controv. 1. l. 1. de Eccles. & Concil. c. 8.* ac alii: certè Odoricus Reynaldus *ad annum 1409. n. 79.* ait, multos doctrinæ, & religionis conspicuos, de illius auctoritate dubitasse: & ratio dubitandi est hæc. Si Concilium Pisanum fuisset indubitato legitimus, debuisset Johannes XXIII. successor Alexandri V. in eo Concilio electi, haberi pro indubitato Pontifice: & tamen Concilium Constantiense eum ut talem non agnovit; nam *sess. 14.* hujus Concilii etiam Gregorius XII. vocatur Pontifex: atque adeò à Concilio Pisano, non tam extinctum, quam auctum est schisma: nec post illud Ecclesia uni Papæ adhæsit: sed tribus diversis, etiam diversæ partes fidelium adhæserunt.

Quodsi etiam omittatur, Concilium Pisanum fuisse universale, nihil statuit, definiendo de legitimis indubitatis Pontificibus; sed tantum de dubiis, schisma foventibus, & ut ibi vocantur (prout videre est apud Binium *tom. 3. Concil. p. 2. in notis ad Concilium Pisanum. mihi fol. 1554.*) hereticis. Nec potest ostendi, quod unquam definierit, Concilium esse supra Papam indubitatum. Et quanquam referantur ibi sententiæ quædam Universitatum, Parisiensis, & Bononiensis, illæ tamen etiam (ut legenti eas apud Binium *tom. 3. Concilior. p. 2. in no-*

ris ad Concil. Pisan. fol. mibi 1554. est manifestum) loquuntur de dubiis, & schismaticis Pontificibus. Quodsi etiam aliqua viderentur à Concilio illimitatè dici, tamen, quia Concilium ibi loquitur, in illis circumstantiis dubiorum existentium Pontificum, etiam de his ea dicta congruenter accipiuntur: præterquam quòd, ut jam diximus, non omnia, quæ in Conciliis referuntur, sint de fide. Videatur apud Binium tom. 3. Concilior. p. 2. folio mibi 1553. historia hujus Concilii.

337. Quod attinet ad Concilium Constantiense, istud explicari, & potest, & debet, de Concilio tempore schismatis, & dubiorum Pontificum, ut patet ex contextu: certè ibidem Joannes XXIII. sess. 11. à Procuratoribus Concilii accusatur, tanquam notorius simoniacus, pertinax hæreticus &c. Dein sess. 37. idem Concilium in sententia contra alterum Papam, dictum Benedictum XIII. hunc condemnat, tanquam schismaticum, & hæreticum, ac à fide devium &c. Quod ad Gregorium XII. attinet, qui sponte abdicavit, etsi non ita à Constantiensi culpetur, tamen à Pisano hæreticus dicitur: certè Binus tom. 3. Concil. p. 2. mibi folio 1554. in notis in Concilium Pisanum scribit, Benedictum, & Gregorium, depositos fuisse ut hæreticos, & schismaticos. Adde, si Concilium adstruere voluisset superioritatem Concilii supra Papam, etiam quando hic indubitato legitimus est, certè Martinus V. ejus definitionem non approbasset.

Unde, quæcunque dicuntur de potestate Concilii, immediate à Christo accepta, de necessitate ipsi parendi, etiam personis dignitatis Papalis imposita, quoad ea, quæ spectant ad fidem, & reformationem Ecclesie, in capite, & membris, intelligenda tantum sunt de casu schismatis, & Pontificis dubii, aut notorie hæretici; tunc enim Concilium habet potestatem, ad providendum sibi delegitimo capite, & ad judicandam etiam fidem, vel declarandum errorem Pontificis notorie hæretici. Confirmantur dicta ex eo, quòd dicat Concilium, se representare universalem Ecclesiam; nam, dum existit legitimus Pontifex, Concilium solum non representat absque Papa totam Ecclesiam; utique enim legitimus Papa est membrum, & quidem præcipuum.

338. Dices 1. Concilium Constantiense determinavit multa ante electionem Martini V. circa doctrinam hæreticam Joannis Huls, & Hieronymi Pragensis. Resp. Ea tunc primum infallibile robur acceperunt, postquam Martinus V. jam legitimus Pontifex illa approbavit. Dices 2. Etiam reliqua sunt ab eodem approbata. Respondeo. Severinus Binus in titulo Concilii, & in notis, atque cum eo alii, communiter asserunt, Concilium hoc tantum ex parte esse approbatum, scilicet quoad ea, quæ ad fidem pertinent contra Wicleffum, Hussium &c. reliqua verò de autoritate Concilii supra Pontificem nullo modo esse approbata à Martino V. præsertim, si explicentur de legitimo, & indubitato Pontifice; quomodo enim Mar-

tinus ea probasset, qui in sua Bulla, in eodem Concilio edita, statuit, suspectum de hæresi interrogandum esse: *Utrum credat, quod Papa canonice electus, qui pro tempore fuerit, ejus nomine proprio expresso, sit successor Beati Petri, habens supremam auctoritatem in Ecclesia DEI?* Quin potius ista superioritas Concilii supra Papam est reprobata à Florentino, & Lateranensi. Cajetanus ait, decreta fidei Concilii Constantiensis esse propriè ea, quæ definita sunt contra hæreticos: & hæc sola approbata fuisse; nam sess. 45. seu ultima dicitur: *Sanctissimus Dominus noster Papa dixit, respondendo ad prædicta, quod omnia, & singula, determinata, conclusa, & decreta, in materiis fidei, per præsens Concilium conciliariter, tenere, & inviolabiliter observare volebat, & nunquam contrariare quoquo modo: ipsaque sic conciliariter facta approbat, & ratificat, & non aliter, nec alio modo.* Et quæso, quis unquam dixit, hæreticum esse, negare auctoritatem Concilii generalis supra legitimum Pontificem? & tamen hæreticum foret, si sententia Concilii Constantiensis etiam ad casum legitimi Pontificis se extenderet, & in Concilio à Martino V. approbata fuisset?

Advertit etiam bene Kaslerus de regula externa fidei art. 15. n. 221. notanda esse illa verba: *Ipsaque sic conciliariter facta approbat, & ratificat* (Martinus V.) *& non aliter, nec alio modo*; nam ea verba ad... reformationem ... in capite, & membris, non habentur in sessione 4. (etsi in Coloniensi editione Concilii Constantiensis per errorem etiam ibi ea verba ponantur) sed tantum in sessione 5. quæ conciliariter facta non fuit, ut docet Bellarminus tom. 2. contr. 1. l. 2. de Conciliis c. 19. imò probabilissimè illa sessio 5. nullius est auctoritatis; tum quia nullus, nec dubius Pontifex ei aderat (Joanes enim jam recesserat, & Martinus nondum electus erat) tum quia necdum aderant ii, qui hucusque secuti erant Gregorium, & Benedictum: imò Concilio repugnabant: adeoque tertia tantum pars Ecclesie præsens erat: tum quia res non erant actæ, more in Conciliis consueto, seu verè conciliariter, scilicet adhibendo solitum examen, diligentiam &c. quæ, licet juxta quorundam sententiam non sint absolutè necessaria ad aliquid determinandum à Concilio cum Papa, vel à solo Papa, tamen necessaria sunt, ut acta in Concilio dici possint conciliariter facta: adeoque decretum, de potestate Concilii supra Pontificem, à Martino V. nunquam approbatum fuit; nam contra aliter, quàm conciliariter facta, protestatus est Martinus, ut patet ex verbis conciliariter facta... & non aliter

339. Accedit, quòd nunquam Ecclesia judicaverit, à Constantiensi Synodo dictum, quòd Concilium sit supra legitimum Pontificem; aliàs non potuisset de eo iterum deliberari, vel id in quæstionem vocari; & tamen de hoc, saltem aliquo modo, actum rursus fuisse in Tridentino, negari non potest; nam hæretici eam quæstionem de-

finiri volebant, non sincera intentione, ut patefceret veritas, sed ut turbas cierent. Et quanquam decifum nil fuerit, tamen, teſte Pallavicino *in hiftoria Tridentini l. 21. c. 4. n. 5.* Patres, tum Hiſpani, tum Itali, in eo conſpirarunt, ut definiretur, Papam eſſe ſupra Concilium, qui Gallis, & paucis aliis aliarum nationum Epiſcopis, multo plures erant.

Adde, quodd poſt Concilium Conſtantiienſe uſque nunc, incomparabiliter major pars doctorum ſenſerint, Pontificem legitimum eſſe ſupra Concilium: qui utique non docuerint hæreſin, qualis eſſet opinio contraria definitioni Concilii, à Pontifice approbatæ. Adde, quodd, ut jam dictum *num. preced.* in Conſtitutione Martini V. in eodem Concilio edita, contra Huſſium, & Wicleſſum, ponantur interrogationes, proponendæ ſuſpectis de hæreſi, & inter has etiam iſta: *Utrum credat, quod Papa . . . ſit ſucceſſor Beati Petri, habens ſupremam authoritatem in Eccleſia DEI?* quam authoritatem certè juxta adverſarios Papa non haberet, ſed Concilium.

Quod attinet ad Concilium Baſileenſe, ejus authoritas minima eſt; nam etſi legitime fuerit indictum, tamen ab indubitati Pontificis Eugenii IV. obedientia receſſit, & Antipapam Felicem V. creavit: nec Nicolaus Eugenii ſucceſſor ullatenus decreta ejus approbavit, niſi quoad quasdam diſpoſitiones circa beneficia Eccleſiaſtica. Econtra ipſum Concilium Baſileenſe eſt reprobatum à Concilio Lateranenſi ſub Leone X. ſeſſ. 11. in Bulla: *Pæſtor æternus gregem ſuum: quæ abrogat Gallicam Pragmaticam:* & quidem eſt reprobatum, tanquam *Conciliabulum*, quodd Concilium amplius appellari non merebatur, & cujus facta nullum robur habere poſuerint. Et hinc hujus Concilii auctoritas comuniſſimè deſeritur.

340. Ob. 5. *Matth. 18. v. 20.* ait Chriſtus: *Ubi enim ſunt duo, vel tres, congregati in nomine meo, ibi ſum in medio eorum:* ergo multo magis, ubi Epiſcopi pluriſimi ſunt congregati in Concilio univerſali, etiam abſque conſenſu Papæ, Chriſtus ad eſt, & aſſiſtendo eorum decreta infallibilizat. Conſir. *Actor. 20. v. 28.* dicit S. Paulus omnibus Epiſcopis: *Attendite vobis, & univerſo gregi, in quo vos Spiritus Sanctus poſuit Epiſcopos, regere Eccleſiam DEI:* ergo etiam reliqui Epiſcopi regunt Eccleſiam DEI univerſam, & maxime in Concilio. Reſp. neg. conſeq. Argumentum manifeſtè probat nimium; nam, ſi ea verba Chriſti ad mentem adverſariorum accipienda eſſent, quodlibet collegium Chriſtianorum in cauſa fidei, vel virtutis, ad Chriſti honorem congregatum, eſſet infallibile, & multo magis quodlibet Concilium diœceſanum, aut provinciale: quod eſt certiffimò falſum; cum plura manifeſtè erraverint.

Locus ille potiùs intelligendus eſt de ſimul orantibus, quibus Chriſtus ibi promittit, ſe adfuturum, ut impetrent. Si applicare eum velis ad Concilium ſine Ponti-

fice, nego, Chriſtum de eo caſu loqui: ſi de Concilio cum Pontifice, omitto, poſſe dici, Chriſtum adfuturum, ne caput cum membris erret. Ad conſir. diſt. conſeq. ergo reliqui etiam Epiſcopi regunt Eccleſiam DEI partialiter, hoc eſt, quilibet ſuam diœceſin. conc. conſeq. regunt totaliter ſine Pontifice, quando talis legitimus adeſt. neg. conſeq. Ex hoc autem non ſequitur, quodd eorum decreta, abſque approbatione Pontificis, ſint infallibilia; ſed tantum, quodd tunc ſint talia, quando in Concilio cum Pontifice conveniunt, & ſimul cum ipſo aliquid decernunt; tunc enim collectivè regunt Eccleſiam univerſam.

341. Ob. 6. Sacri canones ipſi noſtre concluſioni adverſantur: ergo. prob. ant. *C. Conſidimus. 25. q. 1.* dicitur: *Uniuſcuſque ſynodi conſtitutum, quodd univerſalis Eccleſia probavit aſſenſus, nullam magis exequi ſedem præ cateris oportere, quàm primam, quæ & uniuſquamque ſynodum ſua auctoritate confirmat, & continuata moderatione cuſtodit.* & ibidem *C. Contra.* ait Pontifex: *Contra ſtatuta Patrum condere aliquid, vel mutare, nec hujus quidem ſedis poteſt authoritas:* ergo &c. Reſp. 1. Hic clare aſſeritur ſuperioritas Romani Pontificis ſupra Concilia, dum dicitur: *Unamquamque ſynodum ſua auctoritate confirmat:* quodd eſt ſuperioris. Reſp. 2. neg. ant. ad prob. neg. conſeq. Ibi inprimis expreſſè ſermo tantum eſt de conſtitutis à Pontifice approbatis; nam, ut jam notatum eſt, expreſſè dicitur, primam ſedem ſynodos confirmare.

Dein, ſi ſunt conſtituta, ſeu ſtatuta, aut decreta fidei, non poſſunt mutari, ut eſt in conſeſſo: ſi ſunt decreta morum, & tangunt juſ naturale, aut Divinum; nec iſta poſſunt mutari; quia non poteſt Pontifex mutare juſ Divinum, aut naturale: ſi autem tantum tangunt juſ humanum; non poteſt Pontifex ea mutare paſſim, temerè, & abſque legitima cauſa; nam, licet juſ Canonicum Papam, utpote legiſlatorem, & ſupremum principem, non obliget vi coactiva, tamen, vel eum obligat vi directiva, ut docet S. Thomas 1. 2. q. 96. a. 5. ad 3. vel, ſi eum non obligat juſ Canonicum immediate vi ſua, tamen eum ratione Juris Canonici, & ad huic ſe conformandum, obligat honeſtas, ſeu convenientia naturalis, vi cujus etiam Papa tenetur, ſe conformare aliis, & ſubditis exemplo præire, ut iſti legem faciliùs obſervent, prout docent alii cum Layman 1. 1. tract. 4. c. 9. n. 3. Poſteſt tamen Papa in Jure Canonico mutare aliquid, ſi id expedire judicaverit, ut docet Angelicus loco modo citato. Eadem reſponſio ſervit ad alterum textum ex *C. Contra.* objectum.

342. Ob. 7. *C. Sicut Sancti. diſt. 15.* ait S. Gregorius de ſtatutis in generalibus Conciliis: *Se, & non illa, deſtruit, quicquid præſumit, aut ſolvere, quos religant, aut ligare, quos ſolvunt:* ergo nec Papa poſteſt ſolvere ſtatuta Conciliorum. Conſir.

1. *C. Nemo. 9. q. 3. & C. Si Papa. dist. 40.* dicitur, quod etiam Pontifex possit accusari coram Ecclesia, si peccet, & contumax sit: ergo Ecclesia est ejus superior. Confr. 2. In Constantinopolitana Synodo IV. (quæ fuit Oecumenica VIII. & habetur apud Binius tom. 3. Concil. p. 2. fol. mihi 880.) action. 10. can. 13. fol. 897. dicitur, si synodus universalis fuerit congregata, & facta fuerit etiam de S. Romanorum Ecclesia quædam ambiguitas, & controversia, oportere venerabiliter, & cum convenienti reverentia, de proposita questione sciscitari, & solutionem accipere, aut proficere, aut profectum facere: non tamen audacter sententiam dicere contra Summos senioris Romæ Pontifices: ergo.

Resp. dist. consequ. Nec Papa potest solvere statuta Conciliorum passim, & temerè, & ita, ut hoc licitè faciat. conc. consequ. non potest, quando id expedit ob certas causas. neg. consequ. Textus ille prorsus non probat intentum adversariorum. S. Gregorius ibi loquitur de personis, aut à Concilio excommunicatis ob hæreses, vel approbatis ob eorum fidem: de quibus utique nec Pontifex aliter potest judicare; nam alias, vel approbaret hæreses, vel condemnaret rectam fidem. Potest tamen Pontifex damnatos in Concilio absolvere, si poenitentiam convenientem egerint, ut nemo negabit.

Ad 1. confirm. neg. antec. *C. Nemo.* expressè sic habet: *Nemo judicabit primam sedem &c.* Quod autem glossa in hoc caput: *Nemo.* dicat, eum posse accusari, idque se probasse *C. Si Papa. dist. 40.* non refert; quia glossæ authoritas minimè prævalet maxime nostræ authoritati: nec ratio ulla sufficiens adducitur. Ipsum autem *C. Si Papa.* tantum dicit, Papam, si negligens fuerit, alios secum in infernum trahere, neminem tamen mortalium præsumere, eum arguere, nisi sit à fide devius. Ad 2. confirm. Canon ille apud Binius sic legitur. *Siqua verò Oecumenica synodus collecta, de Romana Ecclesia controversia quamquam quarat, licebit cum verecundia de proposita questione religiose percontari, responsūque admittere, & (sive nocens sit, sive innocens) nequaquam impudenter sententiam in Pontifices Romanos pronunciare:* ubi nota, quod in fragmentis Concilii apud eundem Binius fol. 857. sit hic Canon. 21. In forma. neg. conf. Sciscitari aliquando licet de Romana Ecclesia, in certis casibus etiam juxta nos, imò Pontificem rogare, & monere: judicium ferre non licet: quod etiam apertè ex canone isto colligitur.

ARTICULUS VII.

Solvuntur reliquæ Objectiones.

343. **O**B. 8. *C. Ecce. dist. 99.* S. Gregorius vetat, se dici *Universalem Papam:* ergo Papa non est caput universalis Ecclesie. Confr. *C. Prima sedis* (quod desumptum est ex Concilio

Africano) *eadem dist.* dicitur: *Prima sedis Episcopus non appelletur princeps sacerdotum, vel summus sacerdos, aut aliquid hujusmodi:* ergo. Resp. Papam esse caput Ecclesie &c. est clarè definitum in Florentino, citato n. 327. in forma. neg. consequ. *Universalis Papa* potest accipi in duplici sensu: primò, ut significet, Papam esse ita universalem Episcopum, ut ipse tanquam proprius Episcopus præsideat etiam cuique particulari Ecclesie, ita, ut alii sint tantum quasi ejus vicarii, seu suffraganei. Secundò, ut tantum significet, universalem Ecclesiam, seu omnes etiam Ecclesias particulares, esse ei subiectas.

In primo sensu Papa non est universalis Episcopus, & in hoc sensu nomenclationem illam accepit S. Gregorius, ut patet vel ex eo, quod Eulogio Patriarchæ Alexandrino, qui hunc titulum S. Gregorio inscripserat, hic Sanctus rescribat: *Si enim universalem me Papam vestra Sanctitas dicit, negat, se hoc esse, quod me fatetur universum:* hoc est, negat, se esse Episcopum: adeoque vult dicere, quod, si ipse vocetur Universalis Papa, alii Episcopi non amplius futuri sint Episcopi. In secundo sensu etiam S. Gregorius non negavit, se talem esse; imò auctoritatem suam in omnes Ecclesias strenuè defendit: & in hoc sensu etiam Chalcedonenis Synodus S. Leonem vocavit universalem Patriarcham: quo nomine etiam Hormisdas à multis est appellatus. videatur glossa in hoc cap.

Ad confirm. neg. consequ. Non agitur ibi de Romano Pontifice, sed de Episcopis Primatibus, seu Patriarchis, certorum regnorum, ut habet glossa: & videtur vel ex eo patere, quod illud Concilium tantum statuta ediderit pro sua provincia, & circa suum Primatem, non autem circa alium. Adde, quod, etsi tunc etiam Romanus Pontifex non sit visus appellandus universalis, propter speciales rationes, & fortè propter acceptionem illius vocis, in significatione supra adducta, ob quam noluit eam adhiberi S. Gregorius, tamen nequitiam propterea negatur Pontificis suprema authoritas: neque inconvenienter, mutatis jam circumstantiis, is titulus ei tribuitur.

344. Ob. 9. *C. Legimus. dist. 93. ex S. Hieronymo. ep. 85.* dicitur: *Si authoritas queritur, orbis major est urbe:* ex quo infert S. Pater, non peculiarem Romæ, sed orbis, seu totius Ecclesie consuetudinem esse servandam: ergo. Confirm. Idem Sanctus ibidem dicit, Episcopos omnes esse æquales: ergo, si alii subsunt Concilio, etiam eidem subest Romanus Episcopus. Resp. neg. consequ. S. Hieronymus ibi agit de quibusdam Diacōnis Romanis, qui, eoquod essent ditiores quibusdam presbyteris, eis se præferebant: & hanc eorum consuetudinem, nequitiam à Concilio, vel Pontifice approbatam, aut definitam, quanquam Romæ toleratam, reprehendit: quod non venit ad rem. Ad confirm. dist. ant. ait, Episcopos esse æquales quoad ordinem, & characterem. conc. ant. quoad jurisdictionem. neg. antec. & consequ.